

> הבלוג של shahf11

29 ביוני 2008, 3:24

חיה בסרט(ן)

הסרט שלי השנה: סרטן השד. האמונה שלי: השד לא נורא כל כך.

החברות הכי טובות (מוקדש לאביגיל ביום הולדתה).פורסם ב13 ביוני 2008, 19:16 **בכללי**

בהתחלה היינו שתינו. לימור ואני. בלתי נפרדות. בכיתה, בהפסקה ואחר הצהריים. בכתה ט' הצטרפת אלינו. הייתה זו אהבה ממבט ראשון ושני ושלישי. את עם צמותייך הארוכות, מעיל הסטודנטים האפור. והצמא לדעת עוד ועוד.

מהר מאד הפכנו לשלישיה בלתי נפרדת. כולם כבר ידעו שבראותם אחת מאיתנו מיד תופענה משום מקום השתיים האחרות. ממוגנטות זו לזו. מלאות סיפורים, חוויות וצחוק גדול. כאילו לא היינו יחדיו לפני דקותיים.

היו לנו קודים משלנו. שפה מליצית ומצחיקה משלנו. עולם שלם ועשיר משלנו. שמילא את חיינו ואת זמננו.

היינו כותבות ביחד המון. מכל וכל. מצחיקות זו את זו. מרגשות זו את זו. ומשתפות בסודות הכי כמוסים. בימי שישי פעמים רבות היינו נפגשות ביחד ומקשקות עד שכבר העיניים החלו להעצם. רק הפה המשיך ללהג. בהמשך כבר היית באה עם הפיג'מה. כי היה ברור שכך מבלות את השישי.

את היית צמאת הדעת שבחבורה. בזכותך הכרנו את להקת ג'נסיס שהערצת. והיית נוסעת על האופניים לספרית התקליטים להקליט יצירות נבחרות. בזכותך הכרנו את מרסל ינקו ותנועת "דאדא". גררת אותנו בעקבותייך לעין הוד ולמוזיאון. ואנחנו הלכנו בשמחה.

זה היה רק טבעי שהשלישיה שלנו תמשיך ביחד הלאה. וכך הצטרפנו לגרעין הנח"ל. ושוב היינו השלישיה הבלתי נפרדת. בטירונות במחנה שמונים שמרנו זו על זו. כאשר נעלמו לי (באופן צפוי למדי) כל כלי המסטינג. דאגת לימור ואת להשלים לי את החסר. כך שהזדכיתי על כ-חמישה מסטינגים שונים. בעוד לימור הייתה המפוכחת שבחבורה, אנחנו היינו "האסטרונוטיות" שיש להשיב למסלול. וכך בסיום הטירונות, החלטנו בפיזור דעת לא להביא את הקיטבג עם כל הרכוש שקיבלנו מצה"ל. ולהגיד ש"לא שמענו, ולא ידענו". כמובן שזה לא עזר לנו. וגם את המשפט הראשון והאחרון שלנו עשינו בצוותא.

אחר כך נפרדו דרכנו. לימור יצאה לקורס מכיו"ת. אני התחתנתי בעונותי הרבים. העובדה שאני "נוטשת" את המערכה גרמה לשתינו להיות חולות במחלת חום מסתורית בו זמנית....

עשרים וחמש שנה חלפו מאז. (אני לא מאמינה שאני כותבת זאת). בחלק מן השנים היינו יותר בקשר ובחלק פחות. כל אחת ועולמה כל אחת וחייה. אך הקשר תמיד היה ועודנו.

השנה עם גילוי הסרטן. התייצבתן שתיכן מייד לצדי. לימור הסטייליסטית שבחבורה דאגה לי תמיד לאביזרי מעצבים מרוממי נפש. וכמובן לתמיכה הנפשית הנכונה שתמיד החזירה אותי למסלול. (לפני הניתוח אמרה לי: "הוא כל כך פשוט שאם היינו שתינו על אי בודד הייתי יכולה לבצע אותו בעזרת ענף דקל חד. וקוקוס להרדמה"). וגם את התייצבת לצדי. ובכל יום ויום התחלנו להתכתב במייל. כמו פעם... מה שגרם לי לגלות עלייך דברים רבים ואישיים שלא ידעתי...

אז ליום הולדתך אהובה. אני רוצה לחבק אותך ממש כמו פעם. ולתת לך במתנה את הרשומה האוהבת והמתרפקת הזו.

מזל טוב לך אביגיל שלי.

שחף

<< [לרשומה הקודמת](#) [לרשומה הבאה](#) >>